

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący sprzecznego z prawem zatwierdzenia przez Komisję środka podziału ciężarów w ramach zapobiegawczego dokapitalizowania z naruszeniem art. 18 i 21 rozporządzenia (EU) nr 806/2014 (brak uzasadnienia) ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący sprzecznego z prawem wymagania przez Komisję unieważnienia umów FRESH (oczywiste naruszenie prawa poprzez wyjście od komunikatu bankowego ⁽⁴⁾ naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, brak uzasadnienia).
3. Zarzut trzeci dotyczący traktowania przez zaskarżoną decyzję w dyskryminujący sposób posiadaczy FRESH [naruszenie prawa do równego traktowania, chronionego na podstawie art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i art. 14 protokołu 12 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), oczywisty błąd w ustaleniach, brak uzasadnienia].
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez zaskarżoną decyzję prawa własności posiadaczy FRESH (naruszenie praw własności chronionych na podstawie art. 17 karty i art. 1 protokołu 1 do EKPC, brak uzasadnienia).
5. Zarzut piąty dotyczący braku wszczęcia przez Komisję formalnego dochodzenia niezależnie od tego, że istniały poważne wątpliwości co do zgodności środków z prawem UE (naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE, naruszenia art. 4 ust. 3 i ust. 4 rozporządzenia Rady 2015/1589 ⁽⁵⁾), oczywisty błąd w ustaleniach, brak uzasadnienia).

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 40, s. 7.

⁽²⁾ Floating Rate Equity linked Subordinated Hybrid (podporządkowane hybrydowe obligacje o zmiennej stopie oprocentowania, rodzaj obligacji).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. 2014, L 225, s. 1).

⁽⁴⁾ Komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego („komunikat bankowy”) (Dz. u. 2013, C 216, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Région de Bruxelles-Capitale / Komisja Europejska

(Sprawa T-178/18)

(2018/C 190/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Région de Bruxelles-Capitale (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Bailleux i B. Magarinos Rey)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia [wykonawczego Komisji (UE) 2017/2324 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2017 L 333, s. 10)], z zachowaniem jego skutków do czasu jego zastąpienia w rozsądnym terminie, najpóźniej do dnia 16 grudnia 2021 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasad wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Zarzut ten składa się z dwóch części.
 - Część pierwsza zarzutu dotyczy naruszenia obowiązku zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska na etapie naukowej oceny ryzyka, ponieważ zaskarżone rozporządzenie jest oparte na naukowej ocenie ryzyka dla zdrowia i środowiska, które nie spełnia wymogów wynikających z zasady ostrożności. Zdaniem strony skarżącej braki występują na poziomie identyfikacji, selekcji i ważenia, sposobu traktowania i interpretacji dostępnych danych naukowych i badań.
 - Część druga zarzutu dotyczy naruszenia obowiązku zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska na etapie politycznej oceny zarządzania ryzykiem, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie zawiera politycznej oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem zgodnych z zasadą ostrożności. Strona skarżąca uważa, po pierwsze, że odnowienie zatwierdzenia nastąpiło w sytuacji istotnych braków i wątpliwości w zakresie oceny ryzyka, a po drugie, że temu odnowieniu nie towarzyszą właściwe środki łagodzące lub ograniczające ryzyko w szerokim znaczeniu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady dobrej administracji, ponieważ zdaniem strony skarżącej zaskarżone rozporządzenie jest wewnętrznie sprzeczne. Strona skarżąca uważa, że preambuła i artykuły wspomnianego rozporządzenia sugerują, iż glifosat nie ma szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi lub zwierząt ani niedopuszczalnego wpływu na środowisko, natomiast konkretne przepisy zawarte w załączniku I do tego rozporządzenia są oparte na istnieniu takiego wpływu. Taka wewnętrzna sprzeczność naraża społeczeństwo na wątpliwości co do tego, czy glifosat stanowi ryzyko dla zdrowia i środowiska, czy też nie stanowi takiego ryzyka.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Solwindet las Lomas / Komisja

(Sprawa T-190/18)

(2018/C 190/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Solwindet las Lomas, SL (Girona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Sandberg-Mørch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.40348 (2015/NN) – Hiszpania –Wsparcie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, kogeneracji i odpadów ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję jej obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Strona skarżąca twierdzi, że istnieją dowody na istnienie poważnych trudności odnoszących się do długości i okoliczności formalnego postępowania wyjaśniającego.